

Оксана Загаєвська

Небесна мрія

Поезії

ВИДАВНИЦТВО
"ВОЛИНСЬКІ ОБЕРЕГИ"

2014

УДК 812.161.2
ББК 84 (4 Укр) 6
3-14

Загаєвська О.

3-14 **Небесна мрія : Поезії / О. Загаєвська. –**
Рівне : Волинські обереги, 2014. – 36 с.

ISBN 978-966-416-338-2

Творець всього видимого і невидимого завжди перебуває на Землі зі своїм творінням... Він любить своїх дітей та постійно чекає на спілкування з ними. Сподіваюся, що ця збірка віршів змусить тебе, читачу, замислитися над вічними цінностями та знайти свою дорогу до Бога.

УДК 812.161.2
ББК 84 (4 Укр) 6

ISBN 978-966-416-338-2

© "Волинські обереги", 2014
© О. Загаєвська, 2014

НЕБЕСНА МРІЯ

Мені би у хмарах жити
І з Богом весь час говорити.

Мені би орлицею стати,
В небеснім просторі ширяти.

Мені би дивитись на зорі
Й розтанути в божій любові.

Мені би красу обійняти
І руки Творця цілувати.

АТЕЇСТИЧНИЙ СЛІД

Ми – діти комунізму,
Наш прапор був червоний.
Ми – діти дарвінізму,
Нам Ленін був відомий.

І нам завжди казали –
"Нема у світі Бога".
Тому і не шукали –
Була одна дорога.

Жили і не тужили,
Всього́ було вдостатку...
Лиш душі у могили
Вкладали іще змалку.

Душа ж Творця шукала,
Кричала, голосила...
І так завжди блукала –
Самотня і безсила.

Вона рвалась у небо.
Та ми її не чули.
І треба чи не треба –
Всі слухались комуни.

І все було казково,
Й сумління не кричало,
Воно ж бо пречудово
З дитинства іще спало.

Боялись і робили,
Робили і боялись.
Щодоуху та щосили
В добро ми зодягались.

Без Бога будували
Самі собі життя.
І вірили, й чекали
Щасливе майбуття.

Та вмить усе скінчилось –
Не стало комуністів.
І "щастя" розвалилось
В слухняних атеїстів.

Про Господа згадали.
Чому? Сама не знаю.
Чи може, що не дали
Обіцяного раю.

Чи може зрозуміли,
Що з Богом легше жити.
І як уже уміли,
Творця стали молити.

Нема вже комунізму,
До церкви йдуть усі...
Та слід від атеїзму
Зостався у душі.

* * *

Чи можна забути сльози людей?
Ні – душа усе пам'ятає.
Чи можна сумлінню дати грошей?
Ні – воно справедливість шукає.

Не віриш? То спробуй. Воля твоя.
Аби лиш не гризло сумління.
Аби лиш щасливо душа жила,
Не ставши горою каміння.

ЗІРКА – ДУША

Знов згораю,
Лечу в нікуди...
Знов шукаю
Невідомі світи.

Знов прохаю –
"Боже, прости."
Знов благаю –
"Мене прихисти".

НАДІЙНЕ СВІТЛО

*Надія помирає
останньою!*

Товариство нелюдів зібралось.
Святкували перемогу – як завжди.
Один одному завзято вихвалялись,
Як нашкодити за цілий рік змогли.

Клаповухий встав, сказав поволі –
"Все, тепер не буде більш любові.
Я поставив замість неї терези,
Щоб людишки її зважувать могли".

Всі заплескали в долоні, засміялись.
Молодець, – йому сказали, – дочекались.
Ну, а ти, свиняче рильце, що зробив?
Де напакостив, під що знову підрив?"

Встало рило і прохрюкало з-за столу –
"Я підрив для віри знов основу.
Тільки впоратись з надією не зміг –
Побоявся, що хльосне божий батіг".

Всі захвилювались і одразу загули,
Бо й вони забрать надії не змогли.
Що вже тільки їй і не робили,
Все ж намарно витрачали сили...

Бо надія – божий компас на Землі,
Світло стійке і надійне в темноті.
Стільки років, стільки вже століть,
А вона як і стояла, так й стоїть.

Стільки років, стільки вже віків,
Ще ніхто її порушить не зумів.
І якщо погасне в нас любов і віра –
Запалити зможе знову їх – НАДІЯ.

* * *

Поможи мені, Боже,
Слово своє нагострити.
Поможи Твою правду
Замучену оживити.
Щоби квітла вона
І завжди процвітала
Та брехню гордовиту
В словах подолала.

Поможи мені, Боже,
Слово своє нагострити...

МОЯ МРІЯ

Я мрію заснути
На руках у Бога.
І тихо відчути,
Як зникає тривога.

Я мрію почути
Його колискову.
І про все забути.
Залишити втому.

СТЕЖИНКА ХРИСТА

Дорога в кожного своя –
Універсальної немає.
Хтось йде наліво чи направо,
А хтось і прямо шкандибає.

Хтось йде стежинкою Христа,
А хтось іти нею не хоче...
Дорога в кожного своя
І кожен йде, як вже захоче...

Дорога є у всіх своя,
Але куди вона веде?
До мудрості і до добра,
Чи в зло і ненависть несе?

Дорога є лише одна,
Яка до Неба направляє.
Не кожен нею може йти.
Лиш хто у серці любов має.

Вузька стежечка ота,
Яка до вічності веде.
Не кожен ще її побачить,
Лиш той, хто за Ісусом йде.

Дорога в кожного своя.
Буває і коротка, й довга...
Та лиш стежиночка Христа
До раю нас веде – до Бога.

* * *

Я бідна і багата водночас.
Багата, бо у серці маю Бога,
Який в житті зі мною повсякчас,
Який для мене правда і дорога.

А чому бідна? Бо поки не маю
Я повного спочинку для душі,
Бо прагну, але мало дбаю,
Щоб зменшувати клопоти земні.

А їх так назбиралося багато,
Що хоч бери і ними греблю загати.
Душі моїй велике буде свято,
Якщо зумію їх хоч трохи розгребти.

Та я не буду далі вам казати
Про всі проблеми, які є в житті.
Сама вже буду вирішень шукати.
Навіщо вам? У вас мабуть свої?

Господь мені єдина допомога
І Він живе та дихає в мені;
Завжди і всюди вірна підмога,
Мої турботи Йому не чужі.

Погано, що занадто переймаюсь
Щоденними проблемами буття.
Якщо і навіть для Ісуса каюсь –
Вони крадуть усе моє життя.

Турботи віддаляють нас від Бога,
З'їдають спокій, знищують роки.
На зміну їм приходить лиш тривога
І бідність, що кусає за боки.

* * *

Є у Бога колиска чудова –
Незвичайна, маленька, казкова.
Він мене завжди в ній колише,
Як приходжу до нього в тиші.

Як в долоні його лягаю
І дитятком себе уявляю,
Тоді Бог колисанку співає,
Ніжно-ніжно в руках колихає.

* * *

Юрію Миколайовичу

– Ти, Оксанко, вірші пиши –
Сказав дядя Юра недавно мені. –
Про духовність усім розкажи,
Бо навіщо талант є в тобі?

Щоб не жила країна лише салом,
Картоплею... Вона і так убога...
Ти про любов скажи, яка дається даром
Для тих, які попросять її в Бога".

ЧОМУ?

Чому на серці біль?
Чому така тривога?
Чому живеш один?
Чому живеш без Бога?

Невже не бачиш ти
Того́, хто є любов'ю?
Того́, хто все створив
Й омив своєю кров'ю?

Іди до Нього, йди!
Христос тебе чекає.
Він буде хрест нести.
Він все про тебе знає.

* * *

Хрещенику Альоші

Бог давно простив тобі гріхи.
Лише ти повір, устань і йди.
Йди вперед – до Нього, Він чекає.
Милосердний Він – усе прощає.

Не сумуй. Все буде добре! От побачиш.
З Ним в дорозі ти від горя не заплачеш.
Допоможе Ісус труднощі здолати.
Щастя, радість і достаток будеш мати.

ПРОХАННЯ БОГА

Відпусти свою біль, не тримай.
Тугу серця для мене віддай.
Я дам спокій для тебе й любов,
Будем жити у радості знов.

Відпусти всю печаль, відпусти
І до мене, дитинко, прийди.
Дам потіху душі, пригорну,
Від нещастя й біди захищу.

* * *

*Невідомій
з сумними очима*

Тихо зайшла вона до кімнати.
Очі співали пісню тужну...
Хто тепер буде на неї чекати?
Хто забере у душі самоту?

Вже не поглядять руки матусі,
Ненька недавно у вічність пішла...
Ніхто це не зробить краще Ісуса.
Добре, що в неї віра жива.

* * *

О, Боже, як хочу жити!
Не дай мені зараз померти,
Бо стільки ще маю зробити...
А смерть мене може стерти.

Цей світ є таким красивим!
Я хочу у ньому творити,
Радіти життям щасливим
Та мрію свою здійснити.

О, Господи, щиро благаю!
Почуй моє тихе ридання.
На милість Твою чекаю.
Вислухай моє прохання.

МОЛИТВА

*(Народилась після зустрічей
з біснуватою людиною)*

Господи, всі ангели й святі!
Чи Ви чуєте тепер мене, чи ні?
Змилуйтеся, прошу, допоможіть!
Від нападків злого духа захистіть.

Знову мучить він її, краде життя.
І немає цьому краю, ні кінця.
В її звички входить та думки
І шматує їх та розриває на куски.

Злий диктує свою волю й почуття
І стирає пам'ять, мислення, чуття.
Вводить в транс, депресію, хандрю
Та хворобу посилає знов тяжку...

Боже, можеш Ти лиш допомогти
Й показати, в яку сторону іти.
Сили Духа свого дай душі.
Хай щаслива буде у житті.

МОЛИТВА-ПЛАЧ

Господи, помилуй батьківщину.
Прошу, збережи її єдину!
Від кровопролиття захисти,
Від війни й розрухи відведи...

Плаче наша ненька Україна.
Діток своїх любих хоронила...
Ми ж не бачимо її кривавих сліз.
Брат на брата знову з вилами поліз.

Боже, змилуйся, помилуй нас усіх.
Вбивство рідних – найстрашніший гріх.
Поможи усім нам зупинитись,
Перестати ненавидіти і мститись.

РОЗМОВА ДУШІ З ТВОРЦЕМ

Боже, як добре, що Ти є!
Я скрізь зустрічаю Тебе.

Ти – живеш в усьому:
У великому й малому,
У живому й неживому...
Ти – в найбільшій хмаринці,
У найменшій пилинці...
У малому кошеняті
І в моїй старенькій хаті;
У великих горах,
В незліченних водах...
Ти – є скрізь і Всюдисущий;
Ти – життя і хліб насущний...
Як мені Тебе забути?
Чи не бачити й не чути?

Боже, як добре, що Ти є!
Я щаслива, бо бачу Тебе!

МОЛИСЬ!

Молись! Молись!
Прошу тебе, молись!
У броню праведності
Й віри зодягнись.

Живи... Люби...
Надійся і прощай.
Про БОГА ні на мить
НЕ ЗАБУВАЙ!

* * *

Мій Ангел ввечері сказав,
Що Бог дарунок надіслав.
Казав, щоб я його чекала,
Бога – Творця не забувала.

А зранку Він мене потішив –
На вікнах морозець залишив.
Сказав: "Дивись, вже сніг іде.
Зима настала! Все твоє!"

* * *

Де знайти правдивого Бога?
Адже стільки релігій і сект...
Де єдина і Божа дорога?
Хто підкаже? Невже інтернет?

Інформації в нім багато.
Різні погляди і думки...
Але де мені правду шукати?
В яку сторону йти?

Може книга мені допоможе?
Але їх так багато є...
Хто у них розібратися може?
Кожен автор пише своє...

Навіть Біблію люди трактують
Так, як мислять і хочуть самі.
Бога й Церкву свою лиш будують.
Вводять правила тільки свої.

То яка релігія правильна?
Яка думка з мільйонів думок?
Яка Церква є життєдайна?
Який погляд з мільярда книжок?

Може правди немає, Боже?
Я втомилась шукати вже.
Хто знайти її, бідну, зможе?
Чи вона на Землі живе?

О, які це болючі питання.
Задаю їх не лише я.
Це важкі і довгі шукання.
Це не тільки є біль моя.

Вже століттями люди шукають
Правду Божу і Церкву Святу.
Хоч у пошуках часто блукають,
Помиляючись, йдучи всліпу.

Боже, прошу́ нам очі відкрити,
Показати, де ЦЕРКВА ТВОЯ.
На Землі поможи їй жити,
Щоб єдина була й СВЯТА!

РІЗДВЯНИЙ ВЕЧІР

У Різдвяний вечір Ангели співають.
Радісну новину всім вони звіщають —
"Радійте, люди, Христос народився!
Бог у дитину чудом воплотився!"

У Різдвяний вечір Ангели співають,
А на Землі люди Бога величають.
Дітлахи маленькі завжди колядують,
Бо найбільше в серці Ісусика чують.

Ми за діточками і собі підемо,
Малого Ісуса з собою візьмемо.
Будемо звіщати чудову новину
З ранку до вечора, всюди без зупину.

Слава Тобі, Христе! Хвала Тобі, Царю!
Будь завжди з нами у нашому краю.
Нехай всі пізнають, що Ти є любов,
Й радісну новину звіщатимуть знов.

ПУТЬ ЛЮБВИ

Если все мосты сожжены,
Нет дороги вперед, назад...
Есть на свете иные мосты,
Что висят на духовных цепях.

Нужно только у Бога молить –
Их увидеть, по ним пройти.
Нужно только Его просить –
Путь любви для души найти.

ЗМІСТ

Небесна мрія.....	3
Атеїстичний слід.....	4
«Чи можна забути сльози людей?..»	7
Зірка – душа	8
Надійне світло.....	9
«Поможи мені, Боже...».....	11
Моя мрія.....	12
Стежинка Христа	13
«Я бідна і багата водночас...»	15
«Є у Бога колиска чудова...»	17
"Ти, Оксанко, вірші пиши...».....	18
Чому?.....	19
«Бог давно простив тобі гріхи...»	20
Прохання Бога.....	21
«Тихо зайшла вона до кімнати...»	22
«О, Боже, як хочу жити!..».....	23

Молитва	24
Молитва-плач	25
Розмова душі з Творцем.....	26
Молись!	27
«Мій Ангел ввечері сказав...»	28
«Де знайти правдивого Бога?..».....	29
Різдвяний вечір	31
Путь любви	32

Літературно-художнє видання

Оксана ЗАГАЄВСЬКА

НЕБЕСНА МРІЯ

Поезії

Підписано до друку 06.06.2014 р. Формат 60x84 1/32.
Папір офсет. Гарнітура "Book Antiqua". Друк офсет.
Ум. друк. арк. 1,05. Наклад 200 пр. Зам. 20.

Видавництво "Волинські обереги".
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Надруковано в друкарні видавництва "Волинські обереги".